

La independència no trigarà gaire

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 19 de novembre de 2022

Amics, amigues,

Després d'uns quants dies de silenci hi torno aprofitant la collita de fa pocs dies. Va ser una conversa amb Josep Costa a Can Ganduxer-Associació Cívica de Corró d'Avall (Les Franqueses del Vallès). Encara que suposo que no caldria, us recordaré que Josep Costa és un gran jurista que va ser diputat i vicepresident primer del Parlament de Catalunya en la XII legislatura. Va saltar als mitjans de comunicació el mes passat, quan amb motiu del judici incoat a la mesa del Parlament per desobediència i en el qual es defensava ell mateix, va abandonar la sala dient que ell no reconeixia aquell tribunal i menys estant presidit per un retrat del rei. Va sortir decidit malgrat les crides del president del tribunal perquè tornés al seu lloc. El judici està vist per sentència.

Aquesta conversa la va organitzar la Junta local del Consell per La República amb la col·laboració de l'ANC i "Birres per la República" de les Franqueses. Soc membre de les dues primeres entitats, però no de la tercera perquè no puc beure alcohol i per beure birres sense alcohol no val la pena. La singularitat de l'acte raïa en el fet que em van triar a mi per presentar el personatge, amb el qual vaig tenir l'oportunitat i l'honor de conèixer-lo de prop. És persona senzilla, però que se les sap totes com a jurista i com a persona intel·ligent, tot i ser, des del meu punt de vista, molt jove, uns 47 anys. Va hipnotitzar la nombrosa assistència; els organitzadors van haver de posar cadires addicionals i encara va quedar gent dreta, com l'il·lustríssim Sr. alcalde del municipi de les Franqueses que tampoc s'ho va

voler perdre.

Jo soc un enamorat de les Illes Balears, especialment de Menorca, i Josep Costa és eivissenc, o sigui dels nostres Països Catalans. A la seva illa va començar la carrera independentista passant després a Barcelona on es va llicenciar en Dret i va fer el postgrau en Ciències Polítiques a la Universitat Pompeu Fabra. Ara és professor associat i investigador de l'àmbit de Teoria Política al Departament de Ciències Polítiques i Socials de la UPF. Exerceix com a advocat. I no continuo perquè no acabaria mai.

Jo, per si de cas, portava tot un foli ple de preguntes per allò de si no arrenca ningú del públic. Després de la presentació venien directament les preguntes; així ho va voler en Costa: res de conferència!, conversa! Jo tan sols vaig poder fer-li la primera pregunta, després la nodrida assistència no parava de fer preguntes; al final ens vam passar de l'hora i si, com a moderador no ho aturo, encara hi seríem. La meua única pregunta: "Creus que trigarem gaire a assolir la independència?" D'entrada la seva resposta va ser: "No gaire". Els assistents van quedar entre incrèduls i amb un optimisme que es reflectia en tots els ulls de la sala.

Va ser un bon començament perquè en aquests moments a tots els qui estàvem allí ens mancava un bri d'optimisme i estareu amb mi que no n'hi ha per menys. Costa no és dels qui fan acudits de coses serioses i va anar raonant la seva resposta. En aquests moments l'Estat espanyol, amb el seu govern, sistema judicial, poders fàctics, etc., està frenant la seva repressió contra Catalunya per estratègia, evidentment. No fa detencions, retarda judicis, ens raspalla com fan els que ens la volen fotre. Entre altres coses necessita que ERC li aprovi els pressupostos i que tots plegats fem bondat de cara les eleccions que venen. Seria el moment d'aprofitar-ho? Qui sap!

Una de les primeres preguntes del públic va ser sobre la utilitat de la desobediència. És clar que sí! Josep Costa l'ha

practicada de valent. Ell matisa: desobediència pacífica i útil. La desobediència, si és individual, ha de ser sonada. Normalment, si és en grup o col·lectiva, és més eficaç i també s'ha de fer notar; per exemple que es tracti d'un fet que sigui digne de sortir als mitjans de comunicació. Cal desobeir però que es noti. Ell sosté que quan plantes cara a algú que teòricament té més poder que tu, et poses a la seva alçada o fins i tot pel damunt, sigui un policia o un jutge, i llavors el descol·loques. Això val tant en el terreny dialèctic com en el físic. Home! Jo crec que s'ha de saber què fas, Costa és jurista; cal ser intel·ligent, tenir coratge i quelcom més.

D'entrada, Josep Costa també va dir que per tirar endavant la independència cal parlar-ne. Del 2012 al 2017 se'n va parlar molt i el SÍ va guanyar aclaparadorament el 1r d'octubre. Aquell dia l'independentisme va guanyar i l'Estat va perdre. Vam guanyar en vots i en actitud davant d'aquells energúmens que només sabien pegar i davant dels qui els van ordenar aquelles accions tan poc democràtiques i que trepitjaven els drets humans. Ara, segons algunes enquestes, a Catalunya l'independentisme representa un 42% de la població, però aquest percentatge és perfectament reversible; si ho vam fer una vegada ho podem tornar a fer i aquesta aniria de debò perquè tenim una bona experiència i sabem el que no haurem de fer.

El nostre jurista i patriota ens va dir que l'Estat ha aconseguit que tinguem por; ha utilitzat totes les eines al seu abast per aconseguir-ho i ara ha frenat la repressió perquè ens veu ensopits. Hem de superar aquesta por, no hem de tenir por, hem de plantar cara, ens hem de saber posar pel damunt de tot i tots els que representen l'Estat repressiu. Aquest és el camí que ens cal seguir. Parlar arreu d'independència sense por, plantar cara, demostrar que som superiors a ells, que podem tant o més que ells, desobeir pacíficament però de manera intel·ligent i que es noti.

Així, la independència no trigarà gaire.

Vostre,